

kunde tænkes, at hun vilde gifte sig med ham. Men i den Henseende gjorde han sig allermindst nogen Forhaabning. Erfaringen havde lært ham, at naar det galdt Kvinder af hendes Art, især de formuende, havde han lettere ved at forføre dem end at faa dem til at gifte sig med ham.

Efter Frokosten, mens han sad ved den nytændte Kaminild i sin Stue og strammede sig op med en Likør til Kaffen, skræmmedes han af en vedholdende Kimen paa Forstuedøren. Han hørte Husholdersken lukke op og derpaa en højroset Parlamentering derude.

Han blev bleg.

»Til Helvede! . . . Fru Bathseba!«

Han var ikke kommen op af Stolen, før Fru Merck stod i Døren.

»Jeg tænkte det nok! Hvorfor nægter du dig hjemme? Kommer jeg maaske til Ulejlighed?«

»Unægtelig! Jeg venter hvert Øjeblik Oberst Mynster og hans Frue. Obersten skal sidde for mig for sidste Gang. Jeg er altsaa desværre optaget.«

Hun saae paa ham med sine mørke Øjne uden at svare. Gik derpaa forbi ham ind i Stuen og satte sig i Sofaen, hvorfra hun paany i Tavshed gennemlyne ham med sit Blik. Hun beholdt Hænderne i sin Muffe. Løftede heller ikke Sløret.

»Maa jeg be' om en Forklaring,« sagde hun tilsidst.